

en mindre Ændring til § 1. Der siges i § 1, at „i Kommuner“ med over 30,000 Indbyggere kan Tilfynet, naar Kommunen ønsker det, henlægges „under Sundhedskommisjonen“, efter nærmere givne Regler. Det andet Thing har ment, at dette Tal skulde nedsættes til 20,000. For saa vidt ikke Landstthinget havde foretaget andre Ændringer i Lovforslaget, vilde jeg have anset det for meget muligt, at der kunde have fundet Overenskomst Sted i Udvalget paa dette Punkt. Landstthinget har imidlertid ikke været tilfreds hermed, men sat en ny § 8 ind, og en § 8, som forekommer mig at være en hel Del værre end den § 8, vi sidste Gang stemte ud. Jeg betvivler ikke, at det har været det andet Things Mening at fremkomme med et Mæglingforslag, men jeg ser saaledes paa denne nye Paragraf, at den har et Indhold, som jeg ikke kan antage, at Folkethinget kan stemme for, og Udvalgets Flertal har derfor ogsaa stillet Ændringsforslag om, at denne ny § 8 udgaar. Det er nemlig en ganske forunderlig Paragraf, og det er knapt, at man rigtig veed, om det er den gamle § 8 paa en anden Maade, eller det er noget helt Nytt, her er kommet til os. Der foreslaas nemlig i den ny Paragraf, at Pleiebørn, som af den ene Kommune udsættes i den anden Kommune, ikke skulde være undergivne noget som helst Tilfyn i den ny Kommune af det Tilfyn, der er anordnet, men at, naar den Kommune, der udsætter Børnene, har en Sundhedsvedtægt, hvori der findes efter Ministeriets Skjøn betryggende Bestemmelser om Tilfynet med Pleiebørn udenfor Kommunen, saa skulde de Pleiebørn være uden andet Tilfyn end det, som de Sundhedskommisjonsmedlemmer sidde i den ene Kommune og føre med Børnene i den anden. Jeg kan ikke tro, det kan blive noget virksomt Tilfyn, og jeg kan ikke tænke mig, hvad Meningen skal være med det. Men i alt Fald, det Glædelige er der ved det, forekommer det mig, at den Tanke er opgivet om, at Magistratens Pleiebørn ikke kunde komme ind under det almindelige Tilfyn; al den Talen om Præsterne, der førte dette brillante Tilfyn med disse Børn, er forsvunden, men nu er der kun det, at naar en Kommunalbestyrelse udsætter sine Pleiebørn i en anden Kommune, maa den anden Kommunes Kommunalbestyrelse ikke se efter, hvordan de have det, men det skal den Kommunalbestyrelse, som har sat dem ud i den anden Kommune, gjøre. Det er en forunderlig Maade, forekommer det mig, at ville ordne dette Tilfyn paa, og Udvalgets Flertal har derfor, som sagt, foreslaaet, at denne Paragraf udgaar, og samtidig har

man, da man nu skulde til at stille Ændringsforslag, foreslaaet i det Hele at fore Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, som det fik ved den sidste Behandling her i Thinget. Jeg skal hermed tillade mig at anbefale de af Udvalgets Flertal stillede Forslag.

Broekenhjms-Skæft: Paa Mindretallets Vegne tillader jeg mig paa det Indstændigste at fraraade, at disse Ændringsforslag, som ere stillede af Flertallet, blive vedtagne. Det synes mig nemlig aldeles utvivlsomt, at hvis de vedtages, kommer denne Lov ikke ud. Det maa jo anses for umuligt nu, da der kun er een Dag tilbage rimeligvis, at faae et Fællesudvalg nedsat. Jeg lægger stor Vægt paa, at denne Lov udkommer, da Pleiebørnene i høi Grad trænge til virksomt Tilfyn, og det vil naturligvis ikke finde Sted, naar denne Lov ikke kommer ud, da der meget sjældent, kun i de færreste Tilfælde, findes Sundhedsvedtægter omkring paa Landet, og det er meget sjældent, at disse Sundhedsvedtægter indeholde Bestemmelser med Hensyn til Tilfyn med Pleiebørn. Hvad disse to Ændringsforslag angaar, maa jeg for det Første sige, at Nr. 1 jo gaar ud paa, at i 2den Linie i § 1 skal 20,000 forandres til 30,000. Her i Folkethinget blev det sidste Gang vedtaget, at det kun var i Kommuner paa 30,000 Indbyggere, at „Tilfynet, naar Kommunen ønsker det, kan henlægges under Sundhedskommisjonen, naar den gjældende Sundhedsvedtægt efter Justitsministerens Skjøn indeholder ligesaa fyldestgjørende Bestemmelser om Tilfynet med Pleiebørn som denne Lov.“ Det har nu Landstthinget forandret til 20,000. Ændringsforslaget bestemmer nu, at disse 30,000 skal indskrænktes i Stedet for de 20,000, som Landstthinget har sat. Det forekommer mig, at der er en saa overordentlig ringe Forskiel mellem disse to Summer, at jeg synes, det vilde være urimeligt her i Thinget at gjøre Forandring for saadanne Bagatellers Skyld i det, som Landstthinget har vedtaget. Naar vi dernæst komme til § 8, finder jeg ganske vist ikke denne Paragraf heldig affattet, men naar jeg skal have Valget imellem enten ingen Lov at faae eller denne Lov med § 8, saaledes som Landstthinget har affattet den, saa vælger jeg ubetinget det sidste Alternativ, thi der er ingen Tvivl om, at selv om § 8, som foreslaaet, kommer ind i Loven, vil dog denne Lov stifte stor Nytte her i Landet. Jeg vil tillige henlede Opmærksomheden paa, at med Undtagelse af denne § 8 har Folkethingets Affattelse seiret paa hele Linien. Vi have vedtaget en Mængde Ændringer i det, som Landstthinget havde vedtaget i Fjor, og alle